

ἦναι εἰς ὄργην, καὶ φωνάζωσι, νομίζει τις ὅτι ἀκούει ἀληθεῖς φωνάς παιδίου. Ἐφορμῶσι δὲ πολὺ κατὰ τῶν γυναικῶν, ὅταν μάλιστα εὐρίσκωσιν αὐτάς ἀπομεμονωμένας, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβον (*). Ἡ ῥίς δὲ αὐτῶν εἶναι πάντοτε μυζώδης, καὶ ἀγαπῶσι μέγαν νὰ γλείψωσι τὰς μύζαστων. Τρέφονται δὲ τὰ ζῶα ταῦτα ἀπὸ καρπῶν, ἄρτον, καθὼς καὶ ἀπὸ ἐψημένον κρέας. Ἀγαπῶσι δὲ πολὺ καὶ τὰ ὑγρὰ, καὶ μάλιστα τὸν οἶνον καὶ τὰ πνεύματα, εἶναι φυσικὰ πολλὰ ἄγρια, καὶ δυσκόλως ἡμερόνονται.

Εὐρίσκονται οἱ Μανδρίλλοι εἰς τὸ χρυσοῦν ἀκρωτήριο καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἀφρικῆς. Λέγεται δὲ ὅτι εὐρίσκονται καὶ εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, καὶ εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ἀρχιπελάγους.

Παρεκτὸς τῶν προαναφερθέντων Πιθήκων εὐρίσκονται καὶ ἄλλα διάφορα αὐτῶν εἶδη, τῶν ὁποίων ὡς ἀγνωστα εἰς τὰ μέρη μας, καὶ ἔχοντα ὀλίγας διαφορὰς ἀπὸ τὰ προειρημένα, παραλείπονται ἤδη.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ.

Καθὼς ἡ Ἀστρονομία, φυσικῶ τῷ λόγῳ καὶ ἡ Χρονολογία ἦτον ἀτελεστάτη ἀρκετοὺς αἰῶνας καὶ μετὰ τὰς μεγάλας προόδους τὰς ὁποίας αἱ ἐπιστῆμαι ἔκαμαν. Ἡ ἀτέλεια αὕτη ἐπήγασε πρὸ πάντων ἐξ ἠθικῶν καὶ φυσικῶν αἰτιῶν, τὰς ὁποίας διὰ τὸ στενὸν τῶν ὁρίωνμας, παραπέμπομεν τὸν Ἀναγνώστην νὰ ἐξετάσῃ εἰς λεπτομερεστέρας θεωρίας.

Πρώτη χρονολογικὴ περίοδος φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ Εβδόμη, ἢτοι ἑπτὰ ἡμερῶν περίοδος, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ λαοὶ κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν, καὶ τῆς ὁποίας τὴν βάσιν εὐρίσκομεν εἰς τὰς τέσσαρας φάσεις

(*) Ὁ Μανδρίλλος λέγουσιν ὅτι παράγεται ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς λέξεως Μαν, (ἄνθρωπος) καὶ τῆς Κελτικῆς Δριλ, [ἀσειγής].

τοῦ σεληνιακοῦ μηνός. Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς Ἑβδομάδος δὲν ἤργησαν βέβαια νὰ εἰσάξωσιν εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ καιροῦ ὀλόκληρον τὸν σεληνιακὸν μῆνα, τοῦ ὁποίου ἡ διάρκεια, βραχεῖα καὶ εὐαρίθμητος οὔσα, ἦτον ἐπισθητοτάτη εἰς ὅλους. Μετὰ ταῦτα δ' ἐκ δώδεκα σεληνιακῶν μηνῶν ἐμόρφωσαν ἐπισημοτέραν περίουον, καλέσαντες αὐτὴν ἐνιαυτὸν, ἥτις καὶ ἐγινε τὸ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς χρονολογίας ὅλων τῶν λαῶν. Παρέλαβον δὲ τὸν δώδεκα ἀριθμὸν τῶν μηνῶν κατ' ἀρχάς, διότι ἔβλεπον ὅτι διὰ τῆς ἐπανόδου τῶν τεσσάρων ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, τοσοῦτον σχεδὸν χρόνον ἐδαπάνησεν ὁ ἥλιος εἰς τὴν ἐνιαύσιον περιστοφὴν του· καθότι ἔνδεκα ἡμέρας μόνον, ὡς γνωρίζομεν, πρὸ τοῦ τέλους τοῦ ἡλιακοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπανέρχεται ὁ κύκλος δώδεκα σεληνιακῶν μηνῶν. Μικρὸς μ' ὅλον τοῦτο ἀριθμὸς ἀληθῶν ἐνιαυτῶν ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ πόσον ἡ πρώτη αὕτη ὑπόθεσις εἶναι ἐσφαλμένη. Ἐντὸς ὀκτῶ ἐνιαυτῶν, παραδείγματος χάριν, τὸ τέλος τοῦ ἡλιακοῦ ἐνιαυτοῦ μένει ἐνενηήκοντα ἡμέρας ὑπισθεν ἀπὸ τὸν τοῦ ὀγδόου σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ, ὥστε ἂν ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἤρχιζεν εἰς τὸ φερινὸν ἡλιοστάσιον, ὁ ἔννατος ἤθελεν ἀρχίσειν εἰς τὴν ἰσημερίαν τῆς ἀνοίξεως. Ἐντεῦθεν δ' ἐπήγασεν ἡ ἀνάγκη τῶν ἐμβολίμων, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν ἀμέσως ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ βλέπομεν πανταχοῦ ὅτι διὰ νὰ συνάπτωσι τὰς κινήσεις τοῦ ἡλίου μὲ τὰς τῆς σελήνης, καὶ νὰ συμφωνῶσι τὰς διαφόρους τοῦ πολιτικοῦ ἐνιαυτοῦ ἐποχάς, ὡς πρὸς τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. προσέθετον καὶ ἕτερον σεληνιακὸν μῆνα μεταξὺ τινῶν ἐνιαυτῶν. Ὁ δὲ τρόπος οὗτος τῶν ἐμβολίμων διαφέρει κατὰ τὰ ἔθνη ἐκ τῆς μιᾶς ἐποχῆς εἰς τὴν ἄλλην, καθόσον οἱ ἄνθρωποι προέβαινον εἰς τὴν ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῆς κινήσεως τῶν δύο μεγάλων ἀστέρων, τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης.

Τοιοῦτον σεληνιακὸν ἐνιαυτὸν εἶχον οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ λαοὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι πρὸ τῆς Ἰουλιανῆς μεταρρυθμίσεως. Ὁ ἐνιαυτὸς τῶν Αἰγυπτίων ἦτο βέβαια

κατ' ἀρχὰς σεληνιακὸς καὶ σεληνο-ἠλιακὸς, μετὰ ταῦτα δ' ἔγεινε καθαρῶς Ἡλιακὸς, πλὴν δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν τὴν ἐποχὴν τῆς μεταλλαγῆς ταύτης. Ἐκ τῆς ἀρχαιότητος δὲ τοῦ βασιλείου τῆς Αἰγύπτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ ἠλιακὸς ἐνιαυτὸς διεδέχθη πρωϊμώτατα τὸν σεληνιακόν, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ταύτην, διότι βλέπομεν μάλιστα ὅτι καὶ ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Μωϋσέως, ὁ ἐνιαυτὸς τῶν Αἰγυπτίων ἦτο σεληνιακὸς, ἐπειδὴ ἄλλως, καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἤθελον διατηρήσειν, ἐξερχόμενοι τῆς Αἰγύπτου, τὸν ἠλιακὸν μῆνα εἰς τὸν ὁποῖον ἤθελον εἶσθαι συνειθισμένοι, καὶ ὅς τις εἶναι ἀρμοδιώτερος βέβαια. Ἄλλ' ὅπως ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, οἱ Αἰγύπτιοι διώρθωσαν τὸ χρονολόγιον αὐτῶν κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἡλίου πρὸ τοῦ Ἡροδότου. Ἄλλ' ὁ χρόνος αὐτῶν ἦτον ἀκριβῶς ἐκ 365, ἡμερῶν αἵτινες διηροῦντο εἰς δώδεκα μῆνας ἐκ τριάκοντα ἡμερῶν καὶ πέντε ἐπαγομένας. Οὕτω δὲ (κατὰ τὸν ἤδη ἐν χρήσει ἠλιακὸν ἐνιαυτὸν) ἐντὸς τεσσάρων ἐνιαυτῶν ἐπερίσσευε μία ἡμέρα, ἐντὸς 120 ἐνιαυτῶν εἰς μῆν, καὶ ἐπομένως 365 ἡμέραι ἢ ὀλόκληρος πολιτικὸς ἐνιαυτὸς ἐντὸς 1460 ἠλιακῶν ἐνιαυτῶν, μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἐρχόμενος ἐνιαυτὸς ἐκαλεῖτο μέγας ἐνιαυτὸς, διότι μετὰ 1461 ἢ πρώτη ἡμέρα τοῦ νέου πολιτικοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπανήρχετο καθ' ὃν χρόνον καὶ ὁ ἥλιος ἦτον εἰς τὸ αὐτὸ ζωδιακὸν σημεῖον πρὸ 1461 ἐτῶν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σοθιακὸς κύκλος, διότι μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ ἠλιακὴ ὕψωσις τοῦ Σειρίου, παρὰ τῶν Αἰγυπτίων καλουμένου Σοθίς, ἐπανήρχετο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ πολιτικοῦ ἐνιαυτοῦ. Πότε δὲ ἤρχισεν ὁ περίφημος οὗτος κύκλος ἀγνοεῖται, πλὴν ἐωρτάζετο μεγάλως παρὰ τῶν Αἰγυπτίων.

Ἡ χρονολογία τῶν Ἑλλήνων ἦτο σεληνο-ἠλιακὴ. Ἡ προσερχομένη δὲ ἐκ τῆς μεταλλαγῆς τῶν τεσσάρων ὥρῶν ἀσυμφωνία τῶν δύο τούτων ἐνιαυτῶν ἐκίνησεν αὐτοὺς νὰ φαντασθῶσι τὰς καλουμένας διετεηρίδας, τε-

τραπετηρίδας, ὀκταετηρίδας, ἐννεαδεκαε-
 τηρίδας. Ἡ Ὀκταετηρίς, π. χ. ἦτον ὀκτὼ χρόνων σε-
 ληνιακῶν περίοδος, τῆς ὁποίας ὁ τρίτος, ὁ πέμπτος, καὶ
 ὄγδοος ἐλάμβανον ἓνα μῆνα τριάκοντα ἡμερῶν, καλού-
 μενον (ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) Ποσειδεῶνα β'. ὥστε μετὰ
 ὀκτὼ τοιούτους ἐνιαυτούς παρήρχοντο, 2922 ἡμέραι,
 αἵτινες κάμνουσιν ὀκτὼ ἡλιακοὺς χρόνους ἐκ 365 ἡμερῶν
 καὶ ἐνὸς τεταρτημορίου, τὸ ὁποῖον καὶ ἦτον ἀκριβές,
 διότι οἱ 99 παρελθόντες σεληνιακοὶ μῆνες δὲν διέφε-
 ρον εἰμὴ 10 σχεδὸν ὥρας ἀπὸ τοὺς 8 ἀληθεῖς ἡλιακοὺς
 ἐνιαυτούς· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ μικρὰ αὕτη διαφορὰ κα-
 ταντᾶ εἰς μίαν ἡμέραν ἐντὸς εἴκοσι σχεδὸν ἐνιαυτῶν,
 ὁ περίφημος Ἀθηναῖος ἀστρονόμος Μέτων περὶ τὰς
 ἀρχὰς τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, (430 πρ. χρ.)
 ἐπρότεινε τὴν ἐννεαδεκαετηρίδα ἦτοι σεληνο-ἡλιακὸν κύ-
 κλον, 19 ἐνιαυτῶν, μετὰ τοὺς ὁποίους διατρέχουσιν ἀκρι-
 βῶς 235 σεληνιακοὶ μῆνες, ὥστε αἱ νεομηνίαι ἐπέστρεφον
 κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἡλιακοῦ χρονολογίου.
 Οἱ δὲ 235 σεληνιακοὶ διηρέθησαν εἰς 110 μῆνας ἑλλει-
 πεῖς ἢ ἐξ' εἴκοσι ἐννέα ἡμερῶν, καὶ 125 μῆνας πλήρεις
 ἢ ἐκ 30 ἡμερῶν. Μῆνες δ' ἐμβόλιμοι προστέθησαν
 μετὰ τοὺς τρίτους, πέμπτους, ὄγδόους, ἐνδεκάτους,
 δεκάτους τρίτους, δεκάτους ἕκτους καὶ δεκάτους ἐννά-
 τους χρόνους τοῦ σεληνιακοῦ κύκλου. Ἀλλ' ἐπειδὴ
 καὶ ἐκ τούτου προήρχετο πάλιν διαφορὰ, μικρόν τι μετὰ
 τὸν Μέτωνα, ὁ Κάλλιππος ἐτετραπλασίασε τῶν δέκα
 ἐννέα ἐνιαυτῶν τὸν κύκλον καὶ ἐκ τῶν 76 ἀφῆρεσε μίαν
 ἡμέραν. Ὁ δὲ Ἰππαρχος τέλος ἐτρόποποίησε τοῦ Καλ-
 λίππου τὴν περίοδον, τετραπλασιάσας αὐτὴν καὶ ἀφαιρέ-
 σας μίαν ἡμέραν ἐκ τοῦ 304ου ἐνιαυτοῦ. Αἱ διορθώσεις
 αὗται αἵτινες ἐβελτίωσαν τοῦ Μήτωνος τὸν κύκλον,
 ὀλίγον ἦσαν εἰς χρῆσιν, διότι ὁ λαὸς ἔμενεν εἰς τὴν
 περίοδον τῶν 19 ἐνιαυτῶν, ἧτις καὶ εἶναι ἀκριβεστέ-
 ρα παρ' ὅσον τὴν ἐνόμιζε καὶ αὐτὸς ὁ Μέτων. Αὕτη
 δὲ ἡ τῶν 19 ἐνιαυτῶν περίοδος τοῦ Μήτωνος καλεῖται
 Σεληνιακὸς κύκλος, ἢ κύκλος Σελήνης, καὶ ὁ

ἀριθμὸς τοῦ ἐνιαυτοῦ τοῦ τρέχοντος κύκλου λέγεται ὁ Χρυσοῦς Ἀριθμὸς. Ἐκλήθη δ' οὕτω διότι οἱ Ἀθηναῖοι, ἐκπλαγέντες ἀπὸ τοῦ Μέτωνος τὴν ἀνακάλυψιν ἔγλυφον καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον μὲ χρυσᾶ γράμματα ἐπὶ τινος στήλης τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἡ σειρά μᾶς φέρει εἰς τὴν χρονολογίαν τῶν Ῥωμαίων. Ὁ ἐνιαυτὸς συνεστήθη καὶ προσδιωρίσθη ἐκ 304 ἡμερῶν ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου ὃς τις συνέθεσε δέκα σεληνιακοὺς μῆνας, ἔχοντες τῆς διαιρέσεως τῶν ὁποίων εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς τῶν τελευταίων μηνῶν τὰ ὀνόματα. Ὁ Νουμᾶς ἀνεμόρφωσε τὸ σύστημα τοῦτο, προσθέσας δύο μῆνας τὸν Ἰανουάριον εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὸν Φεβρουάριον εἰς τὸ τέλος, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τῶν ἄλλων μηνῶν τὰ ὀνόματα· ὥστε ὁ πολιτικὸς ἐνιαυτὸς συνέκειτο ἐκ 12 σεληνιακῶν μηνῶν ἀποτελῶν 355 ἡμέρας μόνον. Διὰ τὴν κάμη ὁμῶς σύμφωνον μὲ τὰς κινήσεις τοῦ ἡλίου ὁ Νουμᾶς ἐπρόσθεσε καὶ 22 ἡμέρας ἐμβολίμους μετὰ δύο ἐνιαυτοὺς καὶ 23 ἡμέρας μετὰ 4 ἐνιαυτοὺς, καὶ ἐκ τούτου δὲ ἔγειναν μικροὶ τινες μῆνες μετὰ τὸν Φεβρουάριον, Μαρκεδόνιοι καλούμενοι. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐντὸς τεσσάρων πολιτικῶν ἐνιαυτῶν ἀπετελοῦντο 1465, ἐνῶ τέσσαρες χρόνοι ἡλιακοὶ ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ $\frac{1}{4}$ δίδουσι μόνον 1461 ἡμέρας, βλέπομεν ὅτι ἐπερίσσευον 4 ἡμέραι, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐγεννῶντο ἀτοπήματα ἅτινα καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἐπέφερον μεγάλην σύγχυσιν εἰς τὴν πολιτείαν.

Πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἀτοπήματος τούτου ὁ δικτάτωρ ἐκάλεσεν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας τὸν Ἕλληνα Ἀστρονόμον Σωσιγένην, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεφόρτισε τὴν ἀναμόρφωσιν καὶ τὸν ἐκ νέου διοργανισμὸν τοῦ χρονολογίου. Ὁ Σωσιγένης παρέστησε κατὰ πρῶτον ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ προσεχοῦς πολιτικοῦ ἐνιαυτοῦ ἦτον ἐμπρὸς 67 ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀληθῆ ἐποχῆντου, καὶ διὰ τῆς ἐμβολῆς ἀκόμη τοῦ Μαρκεδονίου. Ἐμόρφωσε λοιπὸν δύο νέους μῆνας, οἵτινες μετὰ τοῦ Μαρκεδονίου ἔφερον εἰς 15 μῆνας ἢ 445 ἡμέρας τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον. Ἦτο δὲ ὁ 708 τῆς Ῥώμης καὶ ὁ 45.

πρ. Χρ.) ὅστις καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐκλήθη ἐνιαυτὸς συγχύσεως. Διὰ τὴν προσδιορίσασθαι δὲ τὴν ἀκριβῆ τάξιν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ χρονολογίου, διέταξαν ὥστε ὁ ἐνιαυτὸς νὰ ᾔηται ἡλιακὸς, συγχεύμενος ἐκ 365 ἡμερ. καὶ $\frac{1}{4}$. Τρεῖς ἐνιαυτοὶ ἐμελλόν νὰ ᾔηται τακτικῶς ἐκ 365 ἡμερῶν μόνον, ὁ δὲ τέταρτος εἶχε 366 ἡμέρ. διὰ τὰ τέσσαρα τεταρτημόρια τῶν τεσσάρων ἐνιαυτῶν.

Διεφύλαξαν ἐπομένως τὰ ὀνόματα, τὴν τάξιν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν μηνῶν, ὡς τὰ διέταξεν ὁ Νουμᾶς, παρεκτὸς μόνον ὅτι ὁ Φεβρουάριος διετήρησε τὴν δευτέραν τάξιν. Ἡ δ' ἐμβόλιμος ἡμέρα ἐκάστου τετάρτου ἐνιαυτοῦ ἐβάλλθη εἰς τὸν Φεβρουάριον ὅστις εἶχεν 28 ἡμέρας μόνον. Διατί δὲ ὠνομάσθη ὁ τοιοῦτος ἐνιαυτὸς Βίσεκτος ἢ Δίσεκτος, θέλομεν ἀναφέρειν ἀκολουθῶς.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰουλιανῆς χρονολογίας τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ Αὐγούστου ἐδέχθησαν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην. Πάραυτα δ' ἐπαυσεν ἡ χρῆσις τῶν διαφόρων ἐνιαυτῶν καὶ ἰδίως τοῦ μεγάλου Αἰγυπτιακοῦ ἐνιαυτοῦ, ὅς τις διετηρεῖτο τοῦλάχιστον εἰς τῶν σοφῶν τὰ συγγράμματα. Ἀλλὰ καὶ μ' ὅλον τοῦτο πάλιν τὸ ἀναμορφωθὲν Χρονολόγιον δὲν ἦτο οἰόλου ἀνελλιπές. Ἐπειδὴ ἐβασίζετο εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἡλιακοῦ χρόνου ἐκ 365 ἡμερῶν καὶ ἐνὸς τεταρτημορίου, ἕκαστος πολιτικὸς χρόνος ἦτο μακρότερος τοῦ ἀληθοῦς ἡλιακοῦ χρόνου 11' 10." $\frac{1}{2}$ Εἶναι δ' εὐκόλον νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν ἡμέραν ἐντὸς 129 ἐνιαυτῶν, τὸ ὁποῖον καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου ἐπέφερον ἀνεπαισθητῶς προσθήκην τινὰ ἡμερῶν, ἕως οὗ τὸ 1582 κατήντησαν παράνω τοῦ ἀληθοῦς ἐνιαυτοῦ 10 ἡμέραι τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεχειρίσθη νὰ διορθώσῃ ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ'.— Τὴν φροντίδα τοῦ πράγματος τούτου ἀνέλαβεν ὁ Ῥωμαῖος Ἀστρονόμος Ἀλοῦσιος Δίλλιος, ὁ Κλάβιος καὶ τινες ἄλλοι, θέλοντες δ' οὗτοι νὰ κάμωσι νὰ συμφωνήσῃ ὁ πολιτικὸς μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἐνιαυτοῦ, ἀφῆρεσαν 10 ἡμέρας ἐκ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1582, ὥστε μετὰ τὰς 4 τοῦ μηνὸς ἠρίθμησαν 15— Καὶ διὰ τὴν ἀποφύγωσιν ἐπομένως τὴν ἀνανέωσιν

τοῦ προτέρου λάθους, ἐπειδὴ, ὡς προεῖρηται, ἐντὸς τῶν 129 ἐνιαυτῶν ὑπερτερεῖ μία ἡμέρα, καὶ ἐπομένως ἐντὸς τῶν 387 τρεῖς ἡμέραι, διὰ τοῦτο ἐθέσπισαν ὥστε ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ν' ἀφαιρῶνται τρεῖς βίσεκτοι ἢ ἐμβόκιμοι ἡμέραι, καὶ μόνον ὁ τελευταῖος ἐνιαυτὸς ἐκ τῶν τεσσάρων αἰώνων νὰ ᾔῃ βίσεκτος, οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνιαυτοὶ τῶν λοιπῶν αἰώνων, οἱ ἕως τότε βίσεκτοι ἐκλαμβάνεμενοι, νὰ ᾔῃ κοινοί. Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος ὁ 1700, 1800 καὶ 1900 δὲν εἶναι βίσεκτοι πλέον, ἐνῶ ὁ 2000, ὁ 2400, ὁ 2800 κτλ. θέλουσιν εἶσθαι. Κατὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον ἡ διαφορά τοῦ παλαιοῦ Μηνολογίου καὶ τοῦ νέου ὑπῆρχε κατὰ τὸν 13'. αἰῶνα 10 ἡμέραι, κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὸν 11, κατὰ τὸν δέκατον ἕννατον 12, ὥστε τὴν σήμερον τὸ Νέον ἢ Γρηγοριανὸν Μηνολόγιον προχωρεῖ δώδεκα ἡμέρας τοῦ Παλαιοῦ ἢ Ἰουλιανοῦ Μηνολογίου.

Ἡ διόρθωσις αὕτη ἤθελεν εἶσθαι ἀκριβῶς ἀνελλιπής, ἂν αἱ 3 ἡμέραι ἀνταπεκρίνοντο ἀκριβῶς μὲ τοὺς 400 ἐνιαυτούς· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι μόνον 387 ἐνιαυτοὶ, προέρχεται μικρὸν τι λάθος, ἐκ τοῦ ὁποίου φαίνεται ὅτι περισσεύει μία ἡμέρα εἰς 4000 χρόνους. Μένει δὲ εἰς τοὺς Ἀστρονόμους νὰ διορθώσωσι καὶ τοῦτο, ἀφαιροῦντες ἀκόμη μίαν βίσεκτον κατὰ πᾶσαν περίοδον 40 αἰώνων.

Τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ Γρηγορίου ἐδέχθησαν πάραυτα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, παρεκτὸς ἡμῶν καὶ τῶν Ῥώσων. Οἱ δ' Ἀγγλοὶ ἐδέχθησαν αὐτὴν τὸ 1752.

Ἔπεται Συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΒΛΑΧΙΑΣ.

Κατὰ τοὺς πρώτους σχεδὸν χρόνους τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς, οἱ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βλαχία, Μολδαυία καὶ Τρανσυλβανία διηρημένοι τὴν σήμερον τόποι σχηματίζουσι τὸ πάλαι βασίλειον τῶν φοβε-